

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 grudnia 2019 r.

S. L. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 400 euro wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 14 marca 2019 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty od pełnomocnictwa według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że na podstawie rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dochodzi od pozwanego zryczałtowanego odszkodowania za opóźnienie lotu. Wyjaśniła, że w dniu 14 marca 2019 r. miała zaplanowany lot łączony z lotniska w M. na lotnisko w T. z międzylądowaniem na lotnisku w W. (loty o nr LO 434 oraz LO 789). W ujęciu powódki przedmiotowy lot łączony uległ opóźnieniu wynoszącemu powyżej 3 godziny. Jednocześnie wskazano, że podejmowane były bezskuteczne próby pozasądowego rozwiązania sporu (pozew k. 2- 8).

Pozwany (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm prawem przewidzianych. W uzasadnieniu, pozwany potwierdził, że lot na trasie z M. do W. został opóźniony, co z kolei skutkowało nieodbyciem przez pasażera rejsu z W. do T.. Podniósł jednak, że roszczenie zgłoszone przez powódkę jest niezasadne ze względu na fakt, iż opóźnienie przedmiotowego lotu wyniknęło z nadzwyczajnych okoliczności, wyłączających odpowiedzialność przewoźnika. Wskazano, że przyczyną opóźnienia lotu o nr LO 434 było wystąpienie ograniczeń (...) w ramach poprzedzającego rejsu z W. do M. (LO 433), mimo gotowości załogi do wykonania startu (odpowiedź na pozew – k. 35- 36).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. L. miała zaplanowany na 13 marca 2019 r. lot łączony na trasie M.- W.- T. (oznaczenia lotów: LO 434 oraz LO 789), realizowany przez przewoźnika (...) spółkę akcyjną w W.. Lot z M. do W. został opóźniony o 56 minut, co było powodem utracenia dalszego połączenia przez S. L.. Ostatecznie S. L. dotarła do miejsca docelowego z opóźnieniem przekraczającym 3 godziny, korzystając z lotu zastępczego na trasie W.- A.- T. zaproponowanego przez przewoźnika (okoliczności częściowo niesporne, dowód: karty pokładowe – k. 17- 18 oraz 21, historia rezerwacji k. 61).

Lot oznaczony numerem LO 434 został poprzedzony lotem o nr LO 433 z W. do M., który został opóźniony w związku z restrykcjami w zakresie kontroli lotów, związanymi ze zmniejszoną przepustowością lotniska w M. (dowód: wydruk D. O. Report k. 42- 44)

Pismem z 23 maja 2019 r. S. L. wezwała (...) S.A. do zapłaty kwoty 400 euro tytułem odszkodowania za opóźniony lot z dnia 14 marca 2019 r. z M. do T. przez W., w terminie 7 dni od otrzymania wezwania na wskazany rachunek bankowy, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego (dowody: wezwanie do zapłaty – k. 22- 23, potwierdzenie nadania k. 24).

W odpowiedzi e-mail z dnia 28 maja 2019 r. pozwany odmówił wypłaty odszkodowania wskazując, że lot został opóźniony za względu na restrykcje systemu kontroli ruchu powietrznego (dowód: wiadomość mail k. 25).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów i ich kserokopii złożonych do akt sprawy. Okoliczności te jako przyznane Sąd na podstawie art. 229 i 230 k.p.c. uznał za udowodnione, nadto znajdują potwierdzenie w złożonych do akt dokumentach. Dokumenty te Sąd uznał za wiarygodne, gdyż składają się one na spójny obraz stanu faktycznego i nie pozostają ze sobą w sprzeczności.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego albowiem okoliczności, na które dowód ten miał zostać przeprowadzony zostały wykazane za pomocą pozostałego materiału dowodowego (w

zakresie zaistnienia usterki) albo dowód z opinii biegłego byłby nieprzydatny dla wykazania konkretnych okoliczności (podjęcie niezbędnych kroków w celu minimalizacji negatywnych skutków opóźnienia).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań należy zaznaczyć, że Sąd rozpoznał niniejszą sprawę na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 1481 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

Z uwagi na zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, który w ocenie Sądu należy uznać za wystarczający oraz okoliczność, że żadna ze stron nie złożyła w pierwszym piśmie procesowym wniosku o przeprowadzenie rozprawy Sąd, mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych, uznał, że przeprowadzenie rozprawy w niniejszej sprawie nie jest konieczne.

Powódka opierała swoje roszczenia na regulacji zawartej w Rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. UE L 2004/46/1). Ochrona na podstawie przepisów powołanego Rozporządzenia obejmuje nie tylko pasażerów lotów regularnych, ale również pasażerów lotów nieregularnych, w tym także loty stanowiące część zorganizowanych wycieczek (motyw piąty Rozporządzenia). W myśl art. 5 ust. 1 lit. c Rozporządzenia: w przypadku odwołania lotu, pasażerowie, których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, zgodnie z art. 7, chyba że:

- i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu; lub
 - ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu; lub
- (...)) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Stosownie do art. 7 ust. 1 Rozporządzenia pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości:

- a) 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1.500 kilometrów;
- b) 400 EUR dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż 1.500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1.500 do 3.500 kilometrów;
- c) 600 EUR dla wszystkich innych lotów niż loty określone w lit. a) lub b).

Przy określaniu odległości, podstawą jest ostatni cel lotu, do którego przybycie pasażera nastąpi po czasie planowego przylotu na skutek opóźnienia spowodowanego odmową przyjęcia na pokład lub odwołaniem lotu. W dalszej kolejności należy wskazać, iż w myśl art. 5 ust. 3 Rozporządzenia obsługujący przewoźnik lotniczy nie jest zobowiązany do wypłaty rekompensaty przewidzianej w art. 7, jeżeli może dowieść, że odwołanie jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

W sprawie bezsporny jest, że w dniu 14 marca 2019 r. pozwany przewoźnik miał zrealizować, rejs łączony na trasie z M. do T. z międzylądowaniem w W., że odległość liczona metodą po ortodromie pomiędzy ww. portami lotniczymi

wynosi do powyżej 1500 km, a poniżej 3500 kilometrów. Niesporne było również, że pierwszy etap lotu łączonego realizowanego przez pozwanego, którego uczestnikiem miał być powód, został opóźniony i w związku z tym powód nie miał możliwości uczestniczyć w drugim etapie lotu łączonego.

W toku postępowania pozwany kwestionował zasadność roszczenia powoda, podnosząc że opóźnienie przedmiotowego lotu nastąpiło z powodu zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności, tzn. spowodowanego ograniczeniami nałożonymi przez organy kontroli lotów w zakresie wcześniejszego lotu w rotacji, co z kolei skutkowało brakiem możliwości terminowego wykonania lotu LO 434.

W ocenie Sądu pozwany wykazał fakt zaistnienia wszelkich powoływanych przez siebie okoliczności faktycznych związanych z powstaniem opóźnienia lotu, jednak problemy związane z poprzednim lotem w ramach rotacji nie stanowią nadzwyczajnej okoliczności, lecz pozostają elementem prowadzenia działalności gospodarczej i wiążą się ze znanym przedsiębiorcom ryzykiem. Zdarzenia wskazane w sprzeciwie nie są związane ze spornym lotem, lecz z lotem bezpośrednio go poprzedzającym, wykonywanym przez maszynę pozwanego w ramach wcześniejszej rotacji. Z tego powodu mimo trudności związanych z odbyciem jednego lotu przez dany samolot, obowiązkiem pozwanej było takie zorganizowanie prowadzonej działalności gospodarczej, które wykluczałoby niemożność wykonania dalszych planowych operacji i przewiezienia pasażerów innym samolotem. Sąd pozostaje na stanowisku, że to na przewoźniku spoczywa obowiązek zaplanowania siatki lotów w taki sposób, aby wykonać rejs zgodnie z ramami czasowymi. Przewoźnik jest zobowiązany do podjęcia wszelkich racjonalnych środków w celu uniknięcia nadzwyczajnych okoliczności, powinien rozsądnie na etapie planowania lotu uwzględnić ryzyko opóźnienia związanego z ewentualnym zaistnieniem takich okoliczności. Powinien w związku z tym przewidzieć określoną rezerwę czasu pozwalającą mu, w miarę możliwości, na wykonanie całego lotu po ustaniu nadzwyczajnych okoliczności (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z 2011-06-12, C-294/10).

W tym zakresie należy wskazać, iż pozwany między zakończeniem lotu LO 433 a planowym oczątkiem lotu LO 434 przewidział przerwę wynoszącą jedynie 45 minut, tj. czas w którym można wykonać jedynie podstawowe czynności związane z opuszczeniem samolotu przez pasażerów lotu wcześniejszego i przeprowadzenie boardingu pasażerów lotu późniejszego. W ten sposób pozwany nie pozostawił sobie bufora bezpieczeństwa na wypadek zaistnienia nieprzewidzianych przeszkód w czasie lotu wcześniejszego. Opóźnienie jednego lotu skutkowało więc bezpośrednio powstaniem opóźnienia w ramach lotu następnego. Co więcej pozwany, mimo ustalenia tak krótkiej przerwy między lotami o nr LO 433 i LO 434 proponował pasażerom wykonywanie dalszych połączeń do innych destynacji, w ramach lotów łączonych. Również w tym zakresie pozwany, traktując przelot powódki całościowo, przewidział bardzo małą przerwę między poszczególnymi operacjami, co ponownie należało traktować jako nieprawidłowość w zakresie ustalania siatki połączeń.

Mając na uwadze przedstawione wyżej okoliczności sąd przyjął, że jakkolwiek lot o nr LO 433 został opóźniony w związku z zaistnieniem okoliczności od pozwanego niezależnych, to bezpośrednią przyczyną opóźnienia lotu łączonego, którym podróżowała powódka, sposób ukształtowania przez niego siatki lotów. Podkreślenia wymaga, że decyzja o zmniejszeniu przerw między poszczególnymi lotami dla przewoźnika z jednej strony wiąże się z maksymalizacją w zakresie ilości sprzedaży biletów, zaś z drugiej zwiększa ryzyko zaistnienia sytuacji, w których spełnione zostaną przesłanki do przyznania pasażerom zryczałtowanych odszkodowań. W tym zakresie pozwany podejmował więc określone ryzyko związane z prowadzeniem działalności, jednak brak jest podstaw do przerzucenia tego ryzyka na pasażerów opóźnionych lotów.

Wobec powyższego Sąd przyjął, że lot łączony, którym podróżował powód, zaplanowany na 14 marca 2019 r. nie uległ opóźnieniu bezpośrednio w związku z zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności i w związku z tym przewoźnik lotniczy ponosi odpowiedzialność za opóźnienie lotu wynoszące ponad 3 godziny, opartą na przepisach Rozporządzenia (WE) 261/2004. W związku z powyższym na rzecz S. L. zasądzono więc kwotę 400 euro tytułem zryczałtowanego odszkodowania.

O odsetkach od należności głównej Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Roszczenie przysługujące powodowi jest roszczeniem bezterminowym. Żądanie zasądzenia odsetek od dnia następującego po dacie lotu było więc niezasadne, bowiem w tej dacie pozwany nie został jeszcze prawidłowo wezwany do zapłaty. Powód przed wszczęciem postępowania wezwał pozwanego do zapłaty, wyznaczając mu 7-dniowy termin. Należało przyjąć, że pozwany otrzymał wezwanie najpóźniej w dniu 28 maja 2019 r., skoro w tym dniu udzielił na nie odpowiedzi (korespondencja e-mail – k. 25). Odsetki należało więc zasądzić od 4 czerwca 2019 r., bo od tego dnia pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia. W pozostałej części żądanie odsetkowe podlegało oddaleniu jako niezasadne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w punktach 1 i 2 sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu sąd wydał w oparciu o zasadę odpowiedzialności za jego wynik, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Mając na uwadze fakt, że pozwany przegrał sprawę w całości, zobowiązany jest do zwrotu powodowi kosztów procesu. Na koszty poniesione przez powoda składają się: a) opłata od pozwu 30 zł, b) opłata za czynności profesjonalnego pełnomocnika procesowego będącego adwokatem 900 zł zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa i c) opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, a zatem łącznie 947 złotych, o czym orzeczono w pkt. 3 sentencji wyroku.

W., dnia 4 lutego 2020 r.

sędzia D. P.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.